ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

Τοῦ Ριχάρδου Ἐορ. Σαβὰζ

(Ἱστορία Περιπετειῶν ἀγωνίας καὶ τρόμου)

ΚΕΦ. Α΄.

Ταξείδευα γιὰ τὴ Ρωσσία.

Γιὰ τὴ Ρωσσία, τὴ πειὸ ἄσχημη ἐποχὴ γιὰ ἕνα τέτοιο ταξεῖδι. Ἡ ἀχανὴς αὐτοκρατορία βρισκότανε τὴν ἐποχὴ αὐτὴ σ' ἀναστάτωσι. Μηδενιστικαὶ ἀπόπειραι δολοφονιῶν, βόμβες, μυστικοὶ ἀστυνόμοι, τρομοκρατία !

Μποροῦσαν νὰ σὲ πιάσουν γιὰ ὕποπτο καὶ νὰ σὲ πνίξουν... χάριν τῆς ἀσφαλείας τοῦ Τσάρου τὸ ἴδιο βράδυ ἢ νὰ σαπίσῃς μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων μέσα σὲ κανένα σκοτεινὸ καὶ ὑγρὸ ὑπόγειο μπουδροῦμι.

Μ' ὅλα ταῦτα φίλησα τὴ γυναῖκα μου καὶ μπῆκα στὸ τραῖνο.

Διασχίσαμε ὅλη τὴ Γερμανία καὶ τέλος φθάσαμε στὰ Ρωσσικὰ σύνορα. Ἐδῶ πειὰ φρουροῦσαν ἀγρύπνως.

Ἄρχιζε τὸ Κράτος τοῦ ζόφου, τὸ Κράτος τοῦ Τσάρου!

Ἀγριοκυττάγματα, κυττάγματα ὕποπτα ἔρευναι, ἐξετάσεις. Μυστικοὶ ἀστυνόμοι, κατάσκοποι, χαφιέδες, σπαθάτοι μὲ ἀγριωπὸ ὕφος.

Εἴχ' ἀρχίσει νὰ παγώνω ἀπὸ τὸ φόβο μου.

Εἴμεθα ἑκατὸ πεινασμένοι ταξειδιῶτες. Ἐκλεισθήκαμε σὲ μιὰ αἴθουσα γιὰ νὰ ἑτοιμάσουσε τὰς ἀποσκευάς μας καὶ τὰ διαβατήρια γιὰ νὰ τὰ ἐπιθεωρήσουν.

Ὅλα ἦσαν ἐδῶ αὐστηρά.

Ἡ ἀργοπορία αὐτὴ μοῦ ἔφερνε στενο χώρια, γιατὶ εἶχα ἄδειο τὸ στομάχι μου.

Περίμενα ὡς νὰ φθάσῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, βλέποντας μὲ περιέργεια τὸν κόσμον ἐκεῖνο τῶν ταξειδιωτῶν. Εἴμαστε ὅλοι ἄνω κάτω. Κόμησσες μὲ γοῦνες καὶ βελοῦδα, ζωηρὲς γαλλίδες, πλούσιοι χωρικοί, δανδῆδες κωμικοί, πολωνοί, ἑβραῖοι, στρατιῶτες καὶ περιηγηταὶ, ὅλοι αὐτοὶ ἀποτελοῦσαν ἕνα ἀνθρώπινο ἀνακάτωμα.

Ὑπερήφανοι ἀξιωματικοὶ παρεκεῖ, ἐστραβοκύτταζαν τῆς ὡραιότερες ἀπὸ τὲς κυρίες μας καὶ χτυποῦσαν μὲ ἐπίδειξι τὰ σπαθιά τους.

Ἐποροχώρησα γιὰ τὴν ἐπίσημη ἐπιθεώρησι καὶ ἔδειξα τὸ διαβατήριό μου, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸν Ἀμερικανικὸν ἀετόν. Ἕνας συνταγματάρχης γεμᾶτος ἀπὸ γένεια, καὶ παράσημα καὶ μετάλλια τὸ πῆρε καὶ γελαστὸς ψιθύρισε : «Ἀμερικάνικο... καλά! καλά!»

Εἰς τὸ διαβατήριο αὐτὸ ὁ γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, ποῦ τὸ ἐξέδωσε, εἶχε γράψει καὶ τὸ ὄνομα τῆς γυναικός μου γιὰ νὰ ταξειδέψῃ καὶ αὐτὴ μαζῆ μου ἂν ἤθελε, ἂν καὶ εἶχε καὶ ἄλλο ἀτομικὸ διαβατήριο, τὸ ὁποῖον ἐκράτησε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ ἔλθῃ μόνη ἂν τῆς ἄρεσε.

Ἔδειξα πρόθυμα καὶ τὴν ἀποσκευή μου καὶ πέρασα. Σὲ μερικοὺς ὅμως δὲν ἐπέτρεψαν νὰ περάσουν γιατὶ εἶχαν ἀταχτοποίητα τὰ ἔγγραφά τους.

Ἔκλεισα τὰ πράγματά μου καὶ ἤμουν εὐτυχὴς γιατὶ θὰ ἱκανοποιοῦσα τὴν ὄρεξί μου στὸ τραπέζι.

Ἔξαφνα μιὰ νέα μὲ γλυκειὰ φυσιογνωμία παρουσιάστηκε μπροστά μου. Μὲ φωνὴ καθαρὴ μοῦ εἶπεν Ἀγγλικά :

— Συγγνώμην. μπορῶ νὰ σᾶς πῶ κᾶτι ;

Ἡ ἄγνωστη ἦταν πολὺ νέα καὶ ὡραία γιὰ τὰ μάτια ἑνὸς γέρου στρατιωτικοῦ καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι κι' ἐγὼ λίγο εὐαίσθητος πρὸς τὶς ὡραῖες γυναῖκες. Τὸ φόρεμά της καὶ τὸ ὅλον της ἔδειχναν ὅτι ἦταν κυρία τοῦ καλοῦ κόσμου.

Μόλις τὴν πρόσεξα λίγο, κατάλαβα ὅτι εἶχα ἀπέναντί μου μιὰ γυναῖκα ἀθῶα καὶ ἄπειρη, ἕνας ἄνθρωπος δὲ σᾶν καὶ μένα ὤφειλε νὰ τῆς προσφέρῃ κάποια ἐκδούλευσιν.

Τὰ μαῦρα της μάτια ἔδειχναν τρομερὴν ἀνησυχίαν, τὰ χείλη της ἔτρεμαν. Τὰ καστανὰ μαλλιά της ἐστόλιζαν τὸ λεπτὸ καὶ σεμνὸ πρόσωπό της, τὸ ὁποῖον ἔδειχνε καὶ λίγη ὑπερηφάνεια. Οἱ τρόποι της ἦσαν παιδικοί, ἐνῶ τὸ ἀνάστημά της ἐφαίνετο πολὺ ἀνεπτυγμένο γιὰ μικρὴ ἡλικία. Ἡ εὐγραμμία τοῦ σώματός της, ἐφαίνετο καθαρὰ μέσ' ἀπὸ τὸ καφὲ φόρεμά της, τὸ ὁποῖον ὁρισμένως θὰ εἶχε κοπῆ στὸ κατάστημα τοῦ Ρέδφνερ στὸ Παρίσι. Τὰ χέρια της τάχε κρυμμένα μέσα στὸ μανσόν της. Τὰ βλέμματά της τὰ ὁποῖα ἐσκέπαζεν ἕνας μικρὸς κοῦκος εἶχαν μιὰν ἔκφρασιν ἱκετευτικήν. Τὰ μικρὰ κομψὰ ποδαράκια της ἐκλείνοντο σὲ ψηλὰ Πολωνικὰ παπούτσια.

Ἐχαιρέτισα τὴν χαριτωμένην ἄγνωστόν μου καὶ μειδιῶντας τῆς ἀπήντησα :

— Μάλιστα κυρία ! Εἶμαι στὴ διάθεσί σας.

Κάποια ὡραία πατριώτισσά μου θὰ εἶνε ἐσκέφθηκα, ἂν καὶ τὸ ἐπανωφόρι της ἔδειχνε μεγάλην πολυτέλειαν.

— Ἂν ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν, παρακαλῶ, νὰ μοῦ προσφέρετε τὸν βραχίονά σας εἶπε. Θὰ περπατήσουμε λίγο γιὰ νὰ μὴ προκαλέσουμε κανενὸς τὴν προσοχή.

«Ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ τελειώσῃ ὁ μπελᾶς αὐτός», ἐσκέφθηκα, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄκουσα τὴ μουσικὴ ποῦ ἔπαιζαν τὰ μαχαιροπήρουνα. Οἱ πρῶτοι ταξειδιῶται εἶχαν καταλάβει τὰς θέσεις των στὸ τραπέζι καὶ οἱ ὑπηρέται πηγαινοερχόντουσαν.

— Εἶμαι Ἀμερικανὶς καὶ πηγαίνω στὴ Ρωσσία νὰ συναντήσω τὸν σύζυγόν μου, ὁ ὁποῖος ἔφυγε πρίν ἀπὸ μένα, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγεῖται—ἡ νέα. Ὁ σύζυγός μου, προσέθεσεν, εἶχε ἕνα μόνο διαβατήριο καὶ γιὰ τοὺς δύο μας καὶ τώρα ἔξαφνα βλέπω πῶς δὲν μπορῶ νὰ περάσω τὰ σύνορα. Δὲν ξέρω τὶ νὰ κάνω !

Καὶ καθὼς μοῦ μιλοῦσε μοῦ ἔσφιγγε ἐλαφρὰ τὸ χέρι μὲ τὸν ἁπαλὸ βραχίονά της.

— Λυποῦμαι πολύ, σᾶς βεβαιῶ, ἐψιθύρισα. Ἀλλὰ πῶς μπορῶ νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος ; Δὲν γνωρίζω ἐδῶ κανένα. Εἶμαι Ἀμερικανὸς ταξειδιώτης, χωρὶς καμμιὰ ἐπίσημη ἰδιότητα. Εἶμαι ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς καὶ πηγαίνω στὴν Πετρούπολι νὰ συναντήσω τοὺς φίλους μου.

Ἡ ἀπάντησίς μου αὐτὴ ἦταν ἀφελής. Εἶχα περάσει πειὰ «τὰ καλά μου χρόνια» καὶ ἐγνώριζα ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε συνήθως ἐπικίνδυνα.

— Ξέρω καλὰ ὅτι δὲν ἔχετε μαζῆ σας τὴν κυρία σας, μοῦ εἶπε τότε ἡ ἔξυπνη νέα. Στὸ διαβατηριό σας ποῦ εἶδα ὅταν τὸ πήρατε ἀπὸ τὸν ἀξιωματικό, ἐδιάβασα καὶ *τὸ ὄνομα τῆς συζύγου σας*...

— Βέβαια ἀπηντησα ἀνυπόμονος, γιατὶ ἔβλεπα ὅτι ὁ θόρυβος ποῦ ἔκαναν τὰ μαχαιροπήρουνα ἔπαυε σιγὰ-σιγά. Βέβαια ἔχετε δίκηο. Ἔτσι εἶναι. Τότε ἡ νέα συχώθηκε στὴς ἄκρες τῶν ποδιῶν της, ἔκλινεν ἐπάνω μου μὲ γατζωμένα τὰ χέρια της στὸν βραχίονά μου καὶ μοῦ ἐψιθύρισε :

Μὲ πέρνετε *γιὰ σύζυγόν σας* ἕως ὅτου περάσουμε τὰ σύνορα ;

— Θὲ μεγαλοδύναμε ! ἐφώναξα, κα ἂν τὸ μόθῃ ἡ σύζυγός μου !!! Γιατὶ ἤξερα διάβολε ὅτι ἡ κ. Λίνοξ κάποτε κάποτε ἔδειχνε τάσεις ζηλοτυπίας.

Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ δαιμονισμένη ἡ πεῖνα ἔκανε τὰ ἔντερά μου νὰ χορεύουν.

— Σᾶς παρακαλῶ ! σᾶς ἱκετεύω ! ἐξηκολούθησε ἡ νέα. Μὴ μ' ἀφήνετε ἐδῶ. Πρέπει νὰ περάσω τώρα τὰ σύνορα. Ἄλλως τε ὅλοι ἐδῶ μὲ φαντάζονται γιὰ σύζυγόν σας καὶ δὲν μοῦ ἐζήτησαν οὔτε τὸ διαβατήριό μου

— Γιὰ σύζυγόν μου ! ἐφώναξα κατάπληκτος

— Βέβαια. Ὁ προϊστάμενος τῆς ἐπιθεωρήσεως ὑπέθεσεν ὅτι ἤμουν ἡ σύζυγός σου. Εἴσθε συμπατριώτης μου. Πάρτε με ὡς τὴν Βίλνα. Ἐκεῖ θὰ σᾶς ἀφήσω. Ἐκεῖ βρίσκεται ὁ σύζυγός μου, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ... Καὶ κολλοῦσεν ἐπάνω μου μὲ παιδιακίστικη ἀνησυχία. Εἶχα ζαλισθεῖ πειά. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε ζωηρά, ὅταν αὐτὴ ἀκουμποῦσε ἐπάνω μου.

Ἕνας Ρῶσσος τελωνιακὸς μὲ ἀνάγκασε νὰ πάρω μίαν ἀπόφασι. Μόνον ἡ δικές σας ἀποσκευὲς ἔμεναν νὰ ἐπιθεωρηθοῦν.

Ὁ συνταγματάρχης τῆς ὑπηρεσίας ἔμπαινε στὴν κουζίνα ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸ θαυμάσιο ἐκεῖνο πλᾶσμα, ποὺ ἐστηρίζετο στὸ χέρι μου καὶ ἐψιθύρισεν :

— Ἡ ὡραία Ἀμερικανίς !...

— Δὲν πρέπει ν' ἀφίσετε μιὰ συμπατριώτισσά σας σὲ δύσκολη θέσι. Μπορεῖ καὶ νὰ μὲ συλλάβουν ἀκόμα, μοῦ εἶπεν ἡ ὡραία ἄγνωστος.

Ἔδωσα τὰ κλειδιά μου στὸν ὑπάλληλον τῆς ἐπιθεωρήσεως, ἐνῶ μὲ δισταγμὸ ἐκύτταζα τὴν σύντροφό μου.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμω ; Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐρευνοῦσε τὴ Σπαρτιατικὴ μου ἀποσκευὴ ἐγὼ ἔμενα σᾶν ἀπολιθωμένος.

Ὁ ὑπάλληλος ἐκύτταζε τώρα μὲ περιέργεια τὰ πράγματα τῆς κυρίας. Ἔπρεπε ἀμέσως ν' ἀποφασίσω.

— Γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μ' ἀφίνετε ἐδῶ ἀπροστάτευτη ἐψιθύρισεν αὐτὴ ἱκετευτικά.

Καὶ μοῦ ἔδωσε τὰ κλειδιά της, τὰ ὁποῖα ἐπῆρα μηχανικῶς καὶ τὰ ἔρριξα στὴν ἀνοικτὴ παλάμη τοῦ πεινασμένου ὑπαλλήλου. Κατόπιν μενανοήσας ἔκανα μιὰ χειρονομίαν ἀρνητικήν.

— Δὲν θὰ ἐπιτρέψετε βέβαια ἕνα τέτοιο δυστύχημα, νὰ διακόψω τὸ ταξεῖδι μου, ἀφοῦ ἀρκεῖ μόνον ἡ καλωσύνη σας νὰ σιωπήσετε γιὰ νὰ ἐξακολουθήσω, ἐψιθύρισεν τρέμουσα πάλιν ἡ νέα καὶ τὰ ὡραῖα της μάτια ἐδάκρυσαν.

Ἠσθανόμουν, εἶχα καρδιὰ καὶ ὑπεχώρησα ! Κύτταξα γύρω μου. Ἂν παρουσιαζόταν ἔξαφνα ἡ σύζυγός μου ἢ ὁ σύζυγός της; Ἀλλ' ἡ σύμπτωσις αὐτὴ δὲν ἐφαίνετο ὡς τώρα !

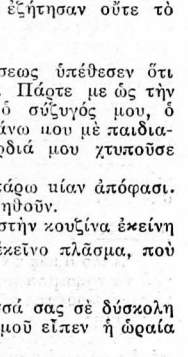

(Ἀκολουθεῖ)